

HỒI 402

Tạ Thương Độn Lý

Cảnh vật chung quanh bỗng trở nên yên tĩnh lạ kỳ, thời gian như ngừng lại, chẳng khác gì sa mạc khô cằn không có sự sống.

Nhiệt độ không khí không ngừng tăng vọt.

Khí thế như vậy, quả thật là vô cùng đáng sợ.

Khả Đạt Chí lung hơi cong xuống, hai mắt sáng rực, đang lúc định xuất thủ, đột nhiên có một người đồng dạng lên tiếng: "Mấy lần tử võ trước Đạt Chí cũng chỉ dùng đến 'Thứ Sa quyết pháp', ngày hôm nay quyết tâm sử dụng công phu cao minh nhất, khiến cho chúng ta được đại khai nhãn giới, xin hỏi có nguyên nhân gì đặc biệt hay không?"

Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát và bọn người của Thái Tử đảng, Phi Tồn đảng nghe vậy bưng bưng tức giận, lời nói vừa rồi rõ ràng là có ý nói đỡ cho Từ Tử Lăng đang đóng giả Mạc Vi.

Vô luận là quyết chiến chốn sa trường thiên quân vạn mã hay cao thủ đang tranh đấu với nhau, điều quan trọng nhất chính là duy trì khí thế. Khả Đạt Chí đang tập trung khí thế, nếu chẳng may bị gián đoạn, khí thế suy giảm, việc tái xuất chiêu đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng.

Mọi người ngoảnh đầu lại nhìn, người vừa cất lời không ngờ lại ngồi ở chủ tịch bên phải, chính là đại sủng thần Phong Đức Di của Lý Uyên.

Người phe Lý Thế Dân cũng vô cùng ngạc nhiên, Phong Đức Di và Lý Kiến Thành vốn có quan hệ mật thiết, là nhân vật trung kiên của Thái Tử đảng, không hiểu tại sao lại ra mặt tương trợ cho phe Thiên Sách Phủ như vậy.

Từ Tử Lăng càng lờ mờ không hiểu nổi, dù cho Phong Đức Di có lòng yêu mến coi trọng gã tới đâu, cũng không thể vì trợ giúp cho gã mà dám đắc tội với Thái Tử đảng và Phi Tồn đảng được.

Bất quá đây cũng không phải là quyết chiến sinh tử, chỉ là tử võ trước triều đình, không ai có quyền trách Phong Đức Di.

Lý Uyên là người giám sát chỉ mỉm cười không nói, mọi người lại càng không dám dị nghị gì.

Khả Đạt Chí ung dung mỉm cười, nhưng vẫn duy trì khí thế mãnh liệt bức nhân, hai mắt chăm chăm nhìn Từ Tử Lăng trầm giọng: “Đối thủ như Mạc huynh không dễ mà kiếm được, Đạt Chí không dám coi thường, đương nhiên sẽ dùng toàn lực xuất thủ.”

Bọn Lý Kiến Thành lập tức thầm khen hay tuyệt, những lời vừa rồi của Khả Đạt Chí bề ngoài khiêm tốn, bên trong lại hàm chứa ngạo khí bức người, ám chỉ từ trước tới giờ, không ai trong số cao thủ của Thiên Sách Phủ có đủ tư cách bắt hấn xuất toàn lực chiến đấu.

Giả như trong trận chiến ngày hôm nay hấn đã bại Từ Tử Lăng, ai nấy cũng đều thấy rõ Thiên Sách Phủ chẳng có ai là đối thủ của hấn nữa.

Từ Tử Lăng lãnh đạm nói: “Đa tạ Khả huynh xem trọng, xin mời xuất chiêu.”

Khả Đạt Chí đột nhiên hét lớn như sấm động mùa xuân, Cuồng Sa đao ở sau lưng loáng một cái đã xuất hiện ngay trước mặt, thủ pháp cực kỳ huyền ảo kỳ dị, thân đao hợp nhất lao tới tấn công Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng bắt đầu thấy lo lắng cho Từ Tử Lăng, cảm thấy tên Khả Đạt Chí này đúng là cao thâm khó lường.

Khấu Trọng phải đánh giá lại Khả Đạt Chí là vì tuy hấn phải phân tâm trả lời Phong Đức Di, thế nhưng khí thế vẫn không hề suy suyển mà lại còn tăng thêm, thể hiện tinh thần vô cùng kiên nghị và ý chí chiến đấu quyết liệt, công lực lại càng thêm thâm sâu khó dò. Khấu Trọng tự thấy bản thân mình cũng chưa chắc đạt tới cảnh giới này.

Từ Tử Lăng là người trong cuộc, càng cảm thấy áp lực của đối thủ rõ ràng hơn.

Gã chỉ muốn vút bỏ trường kiếm, sử dụng Ẩn pháp sở trường để đối phó với ba đao chiêu hiểm gấp sắp tới.

Đương nhiên gã không thể làm như vậy, chỉ có cách loại bỏ tạp niệm, ngậm vận Bất Động Căn Bản Ẩn, tích tụ công lực toàn thân để ứng phó với đao pháp lăng lệ Quyển Sa quyết của đối thủ.

Cuồng Sa đao trong hư không vẽ một đường đao sung mãn nhấp nhô như sóng lượn, biến hóa vô cùng cuộn cuộn lao tới Từ Tử Lăng.

Tuy mới chỉ có một đao, nhưng đường đao đó là tập hợp của hàng chục con sóng mãnh liệt, góc độ và thời gian công kích của mỗi lượn sóng lại chuyển dịch một cách tinh vi, phát ra đao kinh cuộn cuộn, tạo thành một màn đao khí lăng lệ đủ sức vỡ đá tan bia, uy lực vô cùng.

Từ Tử Lăng nhíu mày, hồi nãy đối phó với “Cổn Sa đao quyết” của Khả Đạt Chí, gã chỉ sử dụng thủ pháp mượn khí đỡ kinh bảo toàn thực lực, nhưng một đao mãnh liệt của Khả Đạt Chí dành riêng để đối phó với gã, căn bản muốn mượn cũng không có chỗ nào mà mượn, thủ đoạn thật cao minh ép gã phải cương ngạnh đón đỡ.

Đầu đầu nhất là Khả Đạt Chí khi bắt đầu tấn công đã ngấm tích tụ kinh khí để bao vây lấy gã, nếu dùng cách tránh trước đánh sau, thì tránh được đao thứ nhất cũng không tránh nổi đao thứ hai, đang lúc chân khí bị lôi kéo sẽ bị đối phương thừa thế đánh bại.

Đến lúc này mới biết Khả Đạt Chí không phải chỉ có hư danh, hẳn cùng với Bạt Phong Hàn, Dương Hư Ngạn, Hầu Hi Bạch quả xứng đáng là những thanh niên cao thủ hạng nhất hiện nay.

Từ Tử Lăng khẽ quát một tiếng, thân hình nhanh như điện chớp bay về phía trước, trường kiếm vạch một đường cong ra bên ngoài rồi mới nghênh tiếp Khả Đạt Chí.

“Đinh!”

Đao kiếm tựa như hai tia chớp va chạm vào nhau.

Trường kiếm chạm vào đao liền gãy đôi.

Quá nửa số người có mặt trong điện kinh hãi hô lên.

Lý Tịnh vội chụp chiếc chuông đồng nhỏ trên bàn lắc mạnh, nhưng đã chậm rồi, cảnh máu chảy đầu rơi sắp xảy ra.

Cuồng Sa đao của Khả Đạt Chí chém gãy trường kiếm xong, thuận thế chém thẳng vào ngực Từ Tử Lăng.

Thấy không tránh được một đao vô tiền khoáng hậu này, Từ Tử Lăng buông thanh kiếm gãy, ngón tay cái như có mắt điểm đúng vào mũi đao.

“Đinh!”

Tiếng chuông đình chiến vừa kịp vang lên.

Từ Tử Lăng nương theo đao thế, nhẹ nhàng lướt ra ngoài một trượng, tiếp đất hơi loạng choạng, nhưng thân hình vẫn đứng vững.

Khả Đạt Chí thu đao về nhìn Từ Tử Lăng trùng trùng, nét kỳ dị kinh hãi lại hiện rõ trong cặp mắt sáng lấp lánh của hắn.

Mọi người có mặt trong điện lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay Lý Kiến Thành cũng không muốn cảnh đầu rơi máu chảy xảy ra trong buổi yến tiệc linh đình này, lại do mãnh tướng của y gây ra.

Đại điện yên lặng như tờ, chờ Lý Uyên phán quyết.

Lý Uyên vỗ tay khen hay, lập tức toàn điện phụ họa, tiếng hoan hô nổi lên không ngớt.

Lý Uyên cười ha hả nói: "Hay quá! Cuộc tử thí của hai vị khanh gia thật là tuyệt luân, quả nhân xem không chán mắt."

Khả Đạt Chí và Từ Tử Lăng quỳ xuống tạ ân.

Lý Uyên quan sát toàn trường, hân hoan cười nói: "Khả khanh đao pháp cái thế, Mạc khanh kiếm thuật siêu phàm, chỉ tiếc thanh kiếm kia làm bằng thép thường, nên mới bị gãy. Trẫm phán hai bên hòa, có ai có ý kiến gì khác không?"

Đương nhiên chẳng có ai dám phản đối phán quyết do Đại Đường Hoàng đế kiểm Lý phiệt chủ đưa ra rồi.

Lý Uyên lại nói: "Trẫm lệnh cho Tần vương ban tặng Khả khanh mười lượng hoàng kim, Hoàng Thái tử tặng Mạc khanh một thanh bảo kiếm."

Từ Tử Lăng và Khả Đạt Chí cùng tạ ân.

Mọi người trong điện đồng loạt hò reo không ngớt.

Có thể nói đây là cố gắng của Lý Uyên, hy vọng có thể dàn hòa cuộc phân tranh của hai con.

Khấu Trọng ghé vào tai Thượng Tú Phương nói khẽ: "Mai gặp lại nhé!"

Tiếp đó đứng thẳng dậy, đi đến giữa đại điện cạnh Từ Tử Lăng và Khả Đạt Chí, mọi người đều chú ý nhìn gã.

Lý Uyên còn đang ngạc nhiên nhìn hắn, Khấu Trọng đã quỳ gối cúi đầu tâu: "Nếu như y nhãn của tiểu nhân không sai, Mạc Vi huynh khi dùng kiếm chiết chiêu đã thụ nội thương, cần phải được yên tĩnh nghỉ ngơi, để tiểu nhân tự tay châm cứu để tránh hậu quả không tốt, mong Hoàng thượng minh xét."

Ánh mắt Lý Uyên nhìn Từ Tử Lăng đầy lo lắng, vô tình lại giúp hai gã: “Thần y đã thấy như vậy thì không thể sai được rồi.”

Trong điện mọi người đồng thanh trầm trồ, từ khoảng cách xa như vậy, mà có thể thấy được Từ Tử Lăng bị nội thương, y thuật của Khấu Trọng đúng là như thần rồi, còn ai dám cãi nữa?

Riêng Hoạt Hoa Đà Vi Chính Hưng lại ao ước có thể thu mình lại nấp dưới gầm bàn.

Phe đảng Lý Kiến Thành không biết nên cười hay khóc, Khấu Trọng làm vậy, một mặt gián tiếp chỉ ra Từ Tử Lăng trong thân phận Mạc Vi thật sự đã thua, tăng thêm thanh uy của Khả Đạt Chí. Nhưng mặt khác lại cứu chữa cho địch nhân có võ công tương đương với Khả Đạt Chí, để lại hậu hoạn vô cùng. Nhưng lương y như từ mẫu, hơn nữa ai cũng có biết gã thần y hồ đồ do Khấu Trọng giả dạng này tựa như không biết về tình thế đấu tranh giữa hai phái hệ tại Trường An, nên ngay cả Lý Kiến Thành cũng không trách gã hồ đồ lắm chuyện.

Lý Thế Dân cũng đứng dậy nói: “Có diệu thủ của Mạc thần y chiếu cố cho Mạc lão sư, nhi thần thỉnh phụ hoàng ân chuẩn.”

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng trong lòng đều biết Lý Thế Dân cuối cùng cũng nhìn ra thân phận thật sự của hai gã, vội cúi đầu tạ ân rồi lui ra ngoài.

oOo

Mọi nhà trong thành Trường An đều treo đèn kết hoa, pháo nổ liên miên không dứt.

Hai gã rời khỏi Hoàng cung, cảm giác như rồng quay về biển lớn, mãnh hổ về rừng vậy.

Đường phố đông nghịt người qua lại, không khí đêm trừ tịch nhiệt náo rộn ràng. Đa số người dân đổ xô về cửa đông và cửa tây của chợ, nơi hai cây hoa đăng lớn nhất được treo cao, đèn. Thiếu niên nam nữ nô đùa theo từng nhóm nhỏ, hai gã bồi hồi nhớ lại lúc còn nhỏ ở Dương Châu.

Khấu Trọng cười vang: “Cuối cùng hai huynh đệ chúng ta lại đàng hoàng sánh vai dạo phố ở Trường An, đúng là chuyện đời không ai đoán trước được.”

Từ Tử Lăng cũng cười theo: “Nửa canh giờ nữa mới đến cuộc hẹn với Hầu công tử, Mạc thần y cứ thoải mái mà thưởng thức danh lam thắng cảnh ở nơi đây.”

Khấu Trọng hiểu ý ngoài chuyện ngắm nhìn phong cảnh như vậy, Tử Lăng còn có mục đích khác, gã vui vẻ đùa: “Tiểu nhân đâu dám không tuân mệnh?”

Qua khỏi đám đông, hai gã đi thẳng về Dược Mã kiều, giữa trời không mịt mù lửa khói, chợt bùng lên những ngọn pháo hoa rực rỡ sắc màu, lung linh huyền ảo như đang trong giấc mơ.

Khấu Trọng xúc động: “Từ lúc theo mẹ rời khỏi Dương Châu, chúng ta chưa có năm nào đón năm mới cùng nhau, cảm giác tối nay quả thật là đặc biệt.”

Từ Tử Lăng cười cười: “Người lại đang tưởng nhớ đến Trí Trí à?”

Khấu Trọng rầu rĩ: “Người đúng là ma xó. Tiểu đệ ta lại mắc bệnh tương tư rồi, đêm trung thu vừa rồi trăng tròn quá, làm ta muốn vất hết mọi thứ, bò xuống Lĩnh Nam tìm nàng. Không hiểu sao cứ vào những dịp lễ hội, con người ta lại tràn đầy tâm sự như vậy?”

Từ Tử Lăng nhớ lại lúc cùng Thạch Thanh Tuyền đi dạo ở Thành Đô, cảm giác xao xuyến lại hiện về, gã không nén được tiếng thở dài.

Khấu Trọng đặt tay lên vai hắn, hỏi nhỏ: “Người đang có tâm sự gì vậy?”

Từ Tử Lăng vội đánh trống lảng: “Ai mà chẳng có quá khứ để mà nhớ, thôi không nhắc đến chuyện cũ nữa. À, Cuồng Sa đao pháp của tiểu tử Khả Đạt Chí lợi hại quá, người có chắc thắng được hắn không?”

Khấu Trọng trầm ngâm một lúc nói: “Cũng không biết nữa. Hôm nay khi đấu với người, do không phải là cuộc chiến sinh tử, nên hắn chưa xuất hết toàn lực, nếu không cũng không dễ đối phó đâu.”

Dược Mã kiều lúc này, đông đảo thanh niên nam nữ tụ tập đốt pháo hoa, không khí nóng bức náo nhiệt.

Khấu Trọng lại nói: “Nếu có cơ hội, ta cũng muốn đánh với hắn một trận cho thật sướng tay.”

Từ Tử Lăng đột nhiên dừng bước: “Tối rồi!”

Khấu Trọng mở to mắt nhìn, phát giác trước mặt là cửa trước của một ngôi chùa. Ngôi chùa này quy mô không lớn, nhưng hương hỏa rất thịnh. Lúc này cửa chính mở rộng, người vào cầu phúc rất đông, khói hương nghi ngút.

Khấu Trọng giật mình: “Vô Lậu tự này được xây vào năm Khai Hoàng thứ tám, người đừng nói là nơi đây có liên quan đến Bảo khố chứ?”

Từ Tử Lăng kéo hẳn vào chùa: "Kết cấu bố cục của tòa tự viện này rất xảo diệu, dường như được Lỗ đại sư thiết kế, nếu pháp nhãn của tiểu đệ không sai, thì cửa vào Dương Công Bảo Khố nằm đâu đó trong chùa thôi."

Khấu Trọng tinh thần phấn chấn, nhưng lại than thở: "Chỉ hận lúc này khó lòng xem xét, để tối mai chúng ta sẽ quay lại thám thính."

Từ Tử Lăng cũng đồng ý, tình huống trước mắt tuyệt đối không thể tìm ra địa đạo, bèn cười nói: "Đừng có nói ta không phải là huynh đệ tốt đấy nhé!"

Khấu Trọng cũng cười đáp lại: "Tiểu đệ không dám nữa đâu."

Hai gã theo lối đi lát đá trắng đến Đại Hùng bảo điện, có tiếng niệm kinh rì rầm vọng ra, trong điện đang tiến hành thuyết pháp.

Khấu Trọng nói: "Phải vào trong điện xem kỹ kết cấu và kiến trúc mới được, Tiểu Lăng người thử sử dụng tuệ nhãn xem thử có đúng là phong cách của Lỗ đại sư không."

Từ Tử Lăng cười nói: "Tiểu đệ cũng có ý định như vậy."

Chen lẩn một hồi, hai người mới tới được gần cửa điện, một nhóm hòa thượng đang cúi đầu hướng về phía Phật đàn, gõ mõ niệm Phật.

Chủ trì buổi thuyết pháp chính là Phương tượng của chùa, đối diện với chúng tăng, hai tay chấp lại, ánh mắt chăm chú vào chuyện tụng kinh, quả là hình tượng một vị cao tăng đắc đạo.

Từ Tử Lăng chợt giật bản mình, lập tức kéo Khấu Trọng quay ra.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Từ Tử Lăng nói nhỏ: "Vị Phương tượng chính là Tà vương Thạch Chi Hiền."

Khấu Trọng thất thanh: "Thật sao?"

Từ Tử Lăng khẳng định: "Đúng là Thạch Chi Hiền, nhưng đã cạo râu, dù lão có cháy thành tro đi nữa thì ta vẫn nhận ra."

Khấu Trọng hoan hỉ nói: "Mục quang sắc bén của người làm sao mà sai được, việc này cũng hợp lý mà. Thạch Chi Hiền đã từng bái hai người trong Tứ đại thánh tăng làm sư phụ, Phật học tinh thông là đúng rồi. Lão giả làm cao tăng đâu có gì khó. Ha ha! Chúng ta vừa rồi quả là may mắn, nếu không có buổi thuyết pháp này, làm sao mà có cơ hội nhìn thấy lão chứ."

Khấu Trọng tiếp tục nói: “Lão Thạch làm việc quả là chu đáo, dưới lốt bề quan tu hành, vừa vân du tứ hải để thuyết giảng, tiện tay sát nhân phóng hỏa, làm chuyện thương thiên hại lý, tiện lợi đủ bề.”

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Một đám trẻ con đứng trên cầu, đốt pháo liệng xuống kênh Vĩnh An, làm nước bắn lên tung tóe, thích chí hò hét vang trời.

Một số người sợ bị nước bắn vào người vội tránh ra xa, do đó hai gã tìm được chỗ trống để đứng, tựa người vào lan can.

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng ngược mắt lên trời nhìn đám đám vào vầng trăng khuyết trên trời cao, hỏi: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Từ Tử Lăng khẽ thở dài nói: “Nếu chúng ta liên thủ đột nhập tập kích, liệu có khả năng kết liễu mạng già của Thạch Chi Hiền không.”

Hai mắt Khấu Trọng ẩn hiện sát khí, nhưng mày hỏi tiếp: “Chuyện này người có tư cách nhận xét hơn ta mà. Điểm mấu chốt của Bất Tử ẩn pháp là gì?”

Từ Tử Lăng thẳng thắn thừa nhận: “Ta vẫn chưa tìm ra được điểm mấu chốt, đại loại thế này: công phu này có khả năng hoán chuyển sinh tử, khi phòng thủ thì hóa tử thành sinh, khi tấn công thì hóa sinh thành tử, địch thủ bị lão khống chế như ở trong lòng bàn tay vậy, ở vào cái thế thất bại rồi. Tối hôm qua ta đã tận lực ứng chiến, nhưng lão chẳng hề hấn gì, có thể thấy lão ta lợi hại cỡ nào.”

Khấu Trọng nói: “Người nói xem, nếu chúng ta giết Thạch Chi Hiền, phản ứng của Hầu Hi Bạch sẽ như thế nào nhỉ?”

Từ Tử Lăng nói: “Làm sao nói trước được, phải giải quyết Thạch Chi Hiền cho xong đi đã, những chuyện còn lại tính sau.”

Khấu Trọng cười khổ: “Nếu đường vào Bảo khố đúng là nằm trong Vô Lậu tự, chúng ta mà không tìm ra cách giải quyết lão ta thì không được rồi.”

Từ Tử Lăng nói: “Nếu đã quyết định đối phó với Thạch Chi Hiền, thì tối nay không được đụng đến Dương Hư Ngạn, tránh đả thảo kinh xà.”

Khấu Trọng gật đầu đồng ý.

Những người biết hai gã Khấu Từ đã tới Trường An, ngoại trừ Loan Loan, thì tất cả những người khác đều không biết được bí mật của hai gã. Nhưng nếu hai gã xuất thủ đối phó

Dương Hư Ngạn, Thạch Chi Hiền nhất định sẽ cảnh giác, thậm chí từ đó còn đoán ra được mối quan hệ giữa Cao Chiếm Đạo với hai gã nữa.

Khấu Trọng chợt bắn khoả: “Có cho Hầu tiểu tử biết không?”

Từ Tử Lăng nói: “Để ta nói với hấn cho, chúng ta đều là bằng hữu, có gì phải giấu giếm chứ. Để xem hấn phản ứng thế nào, rồi mới tính tiếp.”

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai hấn: “Cứ quyết định như vậy đi, giờ chúng ta đi tìm Hầu tiểu tử.”

Hai gã chưa kịp đi, thì mùi hương phảng phất theo gió bay đến, sau lưng hai gã lại vang lên thanh âm ôn nhu quen thuộc: “Xin hỏi hai vị nhân huynh, Vô Lậu tự có gì hay mà khiến người bận rộn như hai vị mà cũng có thời gian để viếng thăm?”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không cần quay đầu cũng biết là ai, bất giác kêu khổ trong lòng.

Thân thể nữ nhân mềm mại ấy lại chen sát vào giữa hai gã.

- o O o -